

Sfinții generațiilor trecute: Părtași de natură divină?

7 martie 2009

Gili Cârstea

Un cititor îngrijorat ne avertizează că înțelegerea noastră despre părtășia cu natura divină deformează evanghelia, vestea bună. El susține că toți urmașii adevărați ai lui Dumnezeu, toți sfinții generațiilor trecute, au fost părtași de natură divină. Orice altă înțelegere, spune el, creează două evanghelii, adică standarde diferite pentru generații diferite.

În primul rând, ne bucură imens că alți și alți membri ai poporului nostru încep să înțeleagă esența tainei evlaviei, exprimată corect în cuvintele cititorului nostru: „Pavel și Ellen White au propovăduit o viață întregă, prin scris sau prin viu grai, această binecuvântare, părtășia cu natura divină.”

Cu aceasta suntem total de acord. Ceea ce contestăm este concluzia pe care cititorul nostru o trage din declarația de mai sus, exprimată astfel:

„Este greu de crezut că niciunul dintre ascultătorii lor nu a primit binecuvântarea; și este absurd să credem că nici măcar ei nu au primit-o.”

Recunoaștem că este greu de crezut, și totuși este adevărat, dacă vom fi dispuși să onorăm propria noastră doctrină despre sanctuar.

Cititorul nostru continuă argumentația cu un pasaj din Spiritul Profeției, încercând să demonstreze că „și în cazul oamenilor neprihăniți din vechime lucrurile stau la fel. Am să prezint aici doar cazul lui Enoh.” Iată pasajul:

„Având o astfel de comuniune cu Dumnezeu, Enoh a ajuns să reflecte din ce în ce mai mult chipul divin. Fața lui strălucea de o lumină sfântă, chiar acea lumină care strălucea pe fața lui Isus. Venind în mijlocul oamenilor de la aceste comuniuni sfinte, chiar cei nelegiuți priveau cu teamă manifestarea cerului pe chipul său... Caracterul sfânt al acestui profet reprezintă starea de sfințenie ce trebuie să fie atinsă de cei care vor fi ‚răscumpărați de pe pământ’ (Apoc 14:3) la revenirea lui Hristos” (PP 86;88).

Din acest pasaj, cititorul nostru deduce că Enoh a fost părtaș de natură divină, ca și Domnul Hristos, conform ecuației mântuirii, că „omenescul unit cu divinul nu comite păcat.” Dacă pe fața lui Enoh strălucea slava lui Dumnezeu, nu este normal să credem că lumina venea din părtășia cu natura divină, ca și la Adam înainte de cădere?

Primul lucru care trebuie făcut, spre a clarifica acest subiect, este să răspundem la următoarea întrebare: Este slava de pe fața lui Enoh diferită de slava de pe fața lui Moise?

Această comparație este necesară deoarece despre Enoh avem foarte puține detalii, și este riscant să facem declarații categorice la acest subiect. Despre Moise însă avem informații aproape complete, lucru care ne permite să tragem anumite concluzii solide.

Ca și Enoh, Moise a avut lungi perioade de comuniune cu Dumnezeu. Coborând printre oameni de la aceste întâlniri, fața lui Moise strălucea de slava lui Dumnezeu. Poporul fugea de Moise, îngrozit de fața lui stranie, nepământeană. Tot așa reacționau și oamenii din vremea lui Enoh, îngroziți de acel fenomen inexplicabil.

Dacă de aici tragem concluzia că Moise era părtaș de natură divină, trebuie neapărat să acceptăm că Moise nu păcătuia. Dar definiția nu poate fi anulată: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

A păcătuie Moise după întâlnirea lui cu Dumnezeu pe munte? Fără îndoială. Decretul divin este clar: „Pentru că n-ați crezut în Mine, ca să Mă sfințiți înaintea copiilor lui Israel, nu voi veți duce adunarea aceasta în țara pe care i-o dau” (Num 20:12). Inspirația este explicită:

„Cel mai mare păcat constă în încercarea de a lua locul lui Dumnezeu. Poziția onorabilă pe care o ocupase Moise până atunci nu reducea gravitatea vinovăției, ci o mărea și mai mult... Moise era un reprezentant al lui Hristos, dar cât de trist a fost imaginea întinată! Moise a păcătuie, iar credințioșia lui trecută nu putea ispăși pentru păcatul lui din prezent” (4 T 369).

Această poziție este în deplin acord cu principiul enunțat în Ezechiel: „Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, și moare pentru aceasta, moare din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o” (Eze 18:26).

De asemenea, este în deplin acord cu principiul enunțat de apostoli: „Căci toți au păcătuie și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom 3:23). „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi” (1 Ioan 1:8).

În momentul în care susținem că Moise fusese făcut părtaș de natură divină, dar apoi a păcătuie, intrăm în conflict grav cu definiția lui Pavel despre păcatul împotriva Duhului Sfânt, din care nu există mântuire:

„Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor - și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoiți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou pentru ei pe Fiul lui Dumnezeu, și-L dau să fie batjocorit” (Evr 6:4-6).

Dacă Moise a fost părtaș de natură divină, păcatul lui ar fi trebuit să însemne moartea a doua, definitivă. Dar nu s-a întâmplat așa, iar Moise este acum în cer. Tot la fel, dacă Fiul Omului ar fi păcătuit, El Însuși ar fi murit pentru totdeauna, și nu ar mai fi ieșit niciodată din mormânt.

Ștefan a fost și el în categoria celor cărora le-a strălucit fața, fără să fie totuși părtaș de natură divină (Fapte 6:15). A fost doar un semn din partea cerului că subiectul ce urma să fie dezbătut acolo, în Sinedriu, este de cea mai mare însemnătate, și că ei ar trebui să-i acorde toată atenția. Subiectul era sanctuarul, locul locuinței lui Dumnezeu.

La cincizecime Duhul coborâse peste ucenici, ca o „arvună,” în măsură limitată, ca o pregustare a venirii Sale în măsură bogată, în Ploaia Târzie. Toți beneficiaseră de ea, dar numai fața lui Ștefan a strălucit. De asemenea, Pavel a primit și el Duhul Sfânt, dar fața lui nu a strălucit. Nici fața soarei White.

Pavel are o explicație foarte potrivită referitor la slava aceasta de moment de pe fața unora. A lui Moise, de exemplu. Ascultați:

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și piaronească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, cu toate că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osândă, a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Și în privința aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cât mai mult va rămâne în slavă ce este netrecător!” (2 Cor 3:7-11).

El spune așa: Dacă doar metafora sanctuarului a făcut să strălucească slava lui Dumnezeu pe fața lui Moise – sau a lui Enoh, a lui Ștefan – pentru un moment, în treacăt, ca să vă fie trezit interesul pentru „taina lui Dumnezeu,” ar trebui să înțelegeți ce va face pentru voi realitatea sanctuarului, împlinirea scopului lui Dumnezeu, unirea dintre uman și divin.

Realitatea sanctuarului este Isus Hristos. El este „slujba aducătoare de neprihănire.” În El a fost realizat scopul lui Dumnezeu pe pământ, pentru prima dată de la căderea lui Adam în păcat. El a adus „neprihănirea veșnică” despre care vorbea Daniel (Dan 9:24). A fost prima demonstrație a ecuației mântuirii: omenescul + divinul = fără păcat. Acest adevăr nu poate fi contestat:

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este

realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 121).

„Realizat din nou,” adică după prima realizare în Adam, la geneza familiei omenești.

Acest pasaj nu permite interpretarea că scopul etern al lui Dumnezeu a fost realizat în Enoh, Moise, Iov, Ilie, Daniel sau alte personalități proeminente ale istoriei sacre.

Da, ei au fost prietenii lui Dumnezeu, loiali până la moarte cauzei sfinte, dar nu au fost împlinirea scopului etern al lui Dumnezeu.

Au fost toți „oameni supuși aceluiași slăbiciuni ca și noi” (Iac 5:17), privind cu dor către încheierea legământului cel veșnic și urându-i bun venit de departe (Evr 11:13). Toți au fost păcătoși, despărțiți de slava lui Dumnezeu, și au recunoscut acest lucru fără dificultăți. Niciunul nu a pretins că este fără păcat. Dacă ar fi fost părtași de natură divină, erau obligați să vorbească la fel ca și Hristos: „Cine dintre voi poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46). Dar ei nu au făcut acest lucru:

„Priviți la Moise și toți profeții; priviți la Daniel și Iosif și Ilie. Priviți la acești bărbați, și dați-mi o singură propoziție în care ei pretind că sunt fără păcat. Sufletul care este în legătură strânsă cu Hristos, privind puritatea și excelența Sa, se va pleca în fața Sa cu fața plină de rușine” (3 SM 353).

Dacă scopul lui Dumnezeu ar fi fost realizat din nou în Enoh, după căderea lui Adam, sora White ne-ar fi spus acest lucru. Ea spune că acel scop a fost realizat din nou „prin întruparea lui Hristos.” Ispășire înseamnă unirea dintre cele două naturi despărțite, at-one-ment, punerea împreună a ceea ce fusese despărțit prin păcat. Ea s-a realizat prin întruparea lui Hristos. Dacă ispășirea se realiza în Enoh, nu se mai realiza în Hristos. Dacă părtașia de natură divină era posibilă înainte de întruparea lui Hristos, atunci trebuie să renunțăm la sanctuar ca oglindă a planului de mântuire. Înainte de întruparea lui Hristos, calea consacrată nu era deschisă pentru lucrarea din Sfânta Sfintelor (Evr 10:20). Drumul „nu era încă deschis” către unirea dintre divin și uman „câtă vreme stătea în picioare cortul dintâi” (Evr 9:8). Hristos a deschis, prin întruparea Sa, calea consacrată către desăvârșirea creștină, făcând posibilă – atât pentru sfinții din morminte cât și pentru cei în viață – scrierea legii în templul inimii.

Modul în care Dumnezeu face părtași de natură divină pe sfinții tuturor veacurilor, atât cei ce se odihnesc în Hristos cât și cei în viață din ultima generație, a fost explicat detaliat în articolul Laodiceea, poporul judecății, și nu mai reluăm acest subiect aici. Doar amintim că ambele categorii de urmași ai lui Hristos vor fi eliberați de păcat după o singură metodă, și vor fi măsurați după un singur standard: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Adică, dispoziția de a fi aduși iarăși la starea dinaintea de păcatul lui Adam, la idealul lui Dumnezeu pentru „orice ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om ” (DA 161).

Planul de mântuire oglindit în serviciul ceremonial spune că restaurarea sanctuarului se face în două faze: iertare și curățire. De-a lungul întregului an păcătoșii erau primiți la sanctuar prin credință. Prin acest gest, ei spuneau că regretă și deploră călcarea legii, și astfel își manifestau dorința pentru curățirea și biruința promise în lucrarea de curățire de la sfârșitul anului. În Ziua Ispășirii, păcatele iertate în cursul anului erau șterse, astfel realizându-se ispășirea, împăcarea cu Dumnezeu, at-one-ment.

Dacă respectăm acest model – care este temelia și stâlpul central al credinței noastre – concluziile se impun de la sine: a) Nimeni, dintre cei în viață, nu a fost curățit de păcat în cursul „anului,” de la păcatul lui Adam și până astăzi, deoarece Ziua Ispășirii pentru cei vii nu a avut loc; b) Ziua Ispășirii a început în 1844, pentru cei morți în Hristos, cărora li s-a dat „o haină albă” și li s-a spus să mai aștepte puțin, că este o problemă cu generația în viață; c) Prin urmare, credincioșii generațiilor trecute aflați în morminte, inclusiv Noe, Iov, Daniel, Isaia, Ieremia, Pavel, Luther și Ellen White, au fost făcuți părtași de natură divină în lipsă, operația realizându-se asupra copiei perfecte a ființei lor aflată pe serverele cerești.

Cazurile excepționale, precum Enoh, Moise și Ilie, au fost făcuți părtași de natură divină în momentul plecării la cer, dar nu au trăit în acea stare, ca Hristos, înainte de plecarea la cer.

De ce oare a ales Dumnezeu să recupereze de pe pământ aceste persoane speciale când încă erau în viață? Au fost mai sfinți decât alții? Au atins un standard special neatins de ceilalți prieteni ai lui Dumnezeu?

În Ezechiel 14, unde încearcă să explice că neprihănirea nu este transferabilă, că ea trebuie țesută în templul individual al fiecărei persoane, Dumnezeu citează numele proeminente ale celor trei martori și prieteni ai Săi: Noe, Daniel și Iov. De ce nu Enoh, Moise și Ilie, dacă ei erau cei care au atins nivelul suprem de sfințenie?

Eu cred că Enoh, Moise și Ilie au fost luați la cer pentru motive cât se poate de obiective, și nu ca un capriciu al guvernării divine; și nici deoarece erau părtași de natură divină.

Civilizația zilelor lui Enoh alesese calea rebeliunii alături de Lucifer și hoardele lui. Acum, întreaga structură a societății era așezată pe principiile pomului cunoștinței binelui și răului. Planeta însă nu fusese creată spre a funcționa după aceste reguli străine și aberante. Ea nu putea rezista la infinit tratamentelor abuzive rezultate din noua strategie care i se aplica. Societatea se îndrepta vertiginos către o catastrofă de proporții globale, iar Dumnezeu era nevoit să ia măsuri excepționale spre a-i avertiza că merg la pieire.

Printre puținii locuitori rămași loiali guvernării divine, Enoh a ales calea neprihănirii, contrară căilor lumii. Era un protest față de ceea ce se întâmpla în lume, și nu se rușina să arate deschis că face parte dintr-un popor „care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri.” Nu era speriat de eticheta de „sectă”

aberantă, și nici nu a încercat să ajute societatea integrându-se în moralitatea, cultura și spiritualitatea ei. El onora comuniunea cu Dumnezeu și cultiva principiile neprihănitului sub ochii oamenilor, în contrast cu obiceiurile vremii. Viața lui de umblare cu Dumnezeu îl făcea să înțeleagă clar că lumea se îndreaptă către o catastrofă, și că el are o misiune. Prin voce și faptă el condamnă noua ordine fasonată după principiile pomului cunoștinței binelui și răului.

Dar lumea de atunci nu era mai dispusă să asculte decât cea de astăzi. De aceea, Dumnezeu a recurs la o soluție excepțională spre a valida mărturia lui Enoh. Prin acel gest nemaiauzit până atunci, El spunea omenirii așa: „Nu doriți să ascultați ce spune Enoh? Nu credeți că ați pornit pe un drum de unde nu mai există întoarcere? Voi chestionați autoritatea lui și respingeți soluția lui pentru viață și prosperitate. Ei bine, ca să știți că între voi a fost un profet autentic, ca să înțelegeți că solia lui este vitală pentru salvarea voastră, Eu trec la măsuri excepționale. Poate așa vi se vor deschide ochii, să înțelegeți că autoritatea lui este autentică, iar solia lui singura opțiune care v-a mai rămas.”

Enoh a fost luat la cer, iar evenimentul trebuia să zguduie din temelii lumea aceea. Nu s-a întâmplat așa. De aceea, Enoh va fi o mărturie de necombătut că Dumnezeu a făcut tot ce se putea face după regulile neprihănitului spre a-i convinge că se nimicesc singuri. Odată, în viitor, civilizația aceea va rămâne mută în fața acestei dovezi copleșitoare. Vor trebui să declare că Dumnezeu nu are nicio vină în cataclismul devastator care i-a spulberat, că El a făcut orice se putea face spre a-i salva. Enoh va fi acolo, plângând pe zidul Noului Ierusalim.

Moise s-a aflat într-o situație asemănătoare. Domnul l-a chemat la o mare lucrare, aceea de a scoate pe poporul Său din robie, de a-i duce în țara promisă și de a face din ei ambasadorii Săi pe la curțile imperiale ale lumii. Trebuiau să fie purtători de lumină, soli ai caracterului lui Dumnezeu, propovăduitori ai farmecului inegalabil al lui Hristos.

Dar ei voiau altceva. Voiau să fie ca neamurile. De aceea s-au împotrivit permanent lui Moise. Au mers până acolo încât au ajuns să creadă că el lucrează cu puterea lui Beelzebub. Au făcut orice ca să scape de el și de puterea care îi garanta autoritatea. Chiar voiau să se întoarcă în Egipt, și doar dragostea fără margini a unui Dumnezeu insultat profund și permanent i-a salvat de la sinucidere sigură.

Moise face o radiografie foarte dureroasă a inimii lui Israel, care urma să alunge pe Dumnezeu din treburile națiunii cu o nonșalanță uluitoare:

„Căci eu îți cunosc duhul tău de răzvrătire și încăpățânarea ta cea mare. Dacă vă răzvrățiți voi împotriva Domnului cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai răzvrățiți veți fi după moartea mea!... Căci știu că după moartea mea vă veți strica, și vă veți abate de la calea pe care v-am arătat-o; și în cele din urmă vă va ajunge nenorocirea, dacă veți face ce este rău înaintea Domnului, până acolo încât să-L mâniati prin lucrul mânilor voastre” (Deut 31:27-29).

Spre a confirma fără umbră de îndoială că Moise a fost slujitorul lui Dumnezeu și nu al lui Beelzebub, Dumnezeu a apelat și acum la măsura de extremă urgență de a-l lua pe prietenul Său la cer. Pentru generațiile următoare, aceasta trebuia să însemne că Moise nu a vorbit și nu a acționat de capul lui. Era un moment de criză majoră, ca și în cazul lui Enoh, deoarece sanctuarul era vital în desfășurarea ulterioară a marii controversă. Odată, în viitor, poporul vremii lui Moise va rămâne mut în fața dovezii copleșitoare pe care au bagatelizat-o. Moise va fi acolo, plângând pe zidul Noului Ierusalim.

Cu Ilie a fost la fel. Așa cum avertizase Domnul prin Moise, poporul lui Dumnezeu a supraviețuit din criză în criză, cu rare momente de pocăință și realism, de cele mai multe ori produse de amenințările majore la care erau supuși de vecinii lor ostili. Ezechiel face o cronică foarte realistă a rebeliunii poporului sfânt în capitolul 20 al cărții sale. De la ieșirea din Egipt și până în prezentul acela idolatru, Israel a ales mereu căile răzvrătirii și alipirii de idoli deșerți.

Dar cea mai serioasă criză din întreaga istorie a rebeliunii lui a avut loc în vremea lui Ilie. Ahab și Izabela aplicau cu premeditare un proiect grandios de a face pe Israel „capul și nu coada” printre împărățiile pământului, proiect pe care Balaam l-a ratat odată, demult, când a încercat să împiedice pe Israel să fie „un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri.” Acum curtea regală constata că auspiciile sunt favorabile realizării proiectului de împrietenire cu lumea.

Baal se furișase de mult timp în spiritualitatea poporului, care se arăta tot mai dispus să împrumute obiceiurile și practicile religioase ale vecinilor. Cum aripa anostă și fundamentalistă a națiunii fusese adusă la tăcere pe calea cea mai eficientă, curtea regală nu mai vedea nicio problemă în realizarea planului. Țara se umpluse de altare care nu erau templul Domnului, dar nimeni nu părea să observe subtila modificare. Totul era bine în Israel.

Totul, cu excepția unei voci disidente. A lui Ilie. El provoca administrația cu o tulburătoare declarație: „Viu este Domnul, Dumnezeul lui Israel, al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu” (1 Regi 17:1).

Istoria este cunoscută, și nu mai insist. Națiunea a avut o confirmare spectaculoasă că dumnezeul ei fusese Baal, și că preoții oficianți fuseseră slujitorii lui, dar reforma obligatorie după o astfel de trezire la realitate nu s-a produs. Ahab s-a înconjurat din nou de teologi mincinoși (2 Cron 18:3-27), elevii școlilor de teologie ai căror profesori muriseră în condiții așa de tragice, oameni care aveau îndoeli serioase că Ilie a fost un profet autentic. Era așa deoarece ei aveau „un duh de minciună” (2 Cron 18:21) în gură, și nicidecum Duhul lui Dumnezeu.

Dumnezeu a făcut și acum un gest ieșit din comun, dar absolut necesar într-o astfel de situație. Trebuia confirmat pentru generațiile viitoare că Ilie a avut dreptate în evaluarea lui că preoții poporului sfânt se află în slujba lui Baal, și că astfel națiunea a sfâșiat îndurarea protectoare de care avea nevoie pentru a

supraviețui. Idolatria subtilă fiind un tipar care urma să se repete până la sfârșitul istoriei, Dumnezeu a dorit să marcheze cu autoritate divină acest pericol mortal.

Acesta este motivul pentru care Ilie a fost luat la cer. Este o avertizare serioasă pentru orice generație: „Nu cumva să vă pierdeți cumpătul, când voi trimite pe robii Mei, în duhul și puterea lui Ilie, să vă spună că Baal v-a amezit din nou cu vrăjile lui despre o societate prosperă și pașnică. Când un singur om vorbește împotriva întregii națiuni, nu uitați de robul Meu Ilie.”

Odată, în viitor, generații întregi ale poporului lui Dumnezeu, cărora nu le-a venit să creadă că L-au confundat pe Hristos cu Baal, vor rămâne fără cuvânt când vor constata că „duhul și puterea” lui Ilie a fost printre ei, și nu au știut. Ilie va fi acolo, plângând pe zidul Noului Ierusalim.

În final doresc să clarific un aspect mai puțin înțeles, în această discuție despre părăsirea de natură divină. Există concepția greșită că Dumnezeu a predestinat cumva evenimentele majore ale planului de mântuire, care trebuie să respecte o anumită linie profetică. Nu, Dumnezeu nu a descoperit lui Daniel schița celor 2300 de seri și dimineți deoarece acesta era planul Său pentru încheierea marii controversă. Dumnezeu a văzut ceea ce urma să se întâmple, a privit viitorul, a observat cum răspunde poporul Său la descoperirea luminii, și a marcat evenimentele profetic, pentru întărirea credinței noastre.

Prin urmare, Dumnezeu nu dorea ca Ziua Ispășirii să înceapă abia în 1844. Ea putea avea loc oricând, și cu cât mai repede cu atât mai bine, dacă poporul Său înțelegea și dorea acel lucru. Dar „încăpățânarea” de care vorbeau Moise și Ezechiel a împiedicat împlinirea scopului lui Dumnezeu cu poporul Său.

Fiecare generație a refuzat invitația la nuntă, la unirea dintre divin și uman, la împlinirea legământului cel veșnic. Dumnezeu nu așteaptă o generație de sfinți cu steroizi spirituali spre a „dovedi” lumii ce poate face evanghelia.

Scopul Său etern este să vindece familia umană de păcat, să ne convingă că „Eu sunt Domnul care vă sfințesc,” și astfel să venim plini de încredere la Nuntă, această operațiune spectaculoasă de vindecare, de recuperare din păcat.

Oferta este – și a fost mereu – deschisă pentru oricine, indiferent de cultură, religie, neam. Când acest adevăr este predicat corect în poporul lui Dumnezeu, și acceptat de o parte a lui, Nunta are loc cu ei și imediat se încheie marea controversă, și implicit istoria.

Modelul pentru o astfel de realitate este Domnul Hristos, singurul membru al familiei omenești făcut părtaș de natură divină. Când Dumnezeu a adus în mijlocul poporului Său un Om în care scopul Său etern în creațiune a fost împlinit, care a fost reacția națiunii?

L-au urât cu toată inima lor, și au avut grijă nu numai să-L elimine fizic, prin răstignire, dar au aranjat lucrurile în așa fel încât să fie blestemat de Dumnezeu și astfel să piardă și viața veșnică. Ei L-au acuzat de erezie și blasfemie, iar aceste

infrațiuni erau pedepsite prin omorâre cu pietre. Acest mod de pedeapsă capitală nu garanta însă pierderea vieții veșnice. Doar atârarea pe lemn aducea blestemul lui Dumnezeu, adică pierderea vieții veșnice.

Au obținut ceea ce și-au dorit, dar pacea pe care o căuta Caiafa pentru poporul lui nu a venit. Israel s-a scufundat rapid în mocirla fărădelegii, și curând a fost spulberat de pe harta lumii, ca o dovadă că nelegiuirea duce la dezastru, că păcatul ucide. Recitiți istoria acelor zile și îngroziți-vă de ceea ce este capabilă inima omenească atunci când alungă protecția harului divin.

Ni s-a spus că nimicirea națiunii iudaice este o oglindă în care trebuie să vedem distrugerea finală a întregii civilizații umane:

„Iudeii își făuriseră singuri cătușele; ei își umpluseră paharul răzbunării. În distrugerea totală care a căzut peste ei, ca națiune, și în toate vaiurile care i-au urmat în împrăștierea lor, ei n-au făcut decât să culeagă ceea ce ei înșiși semănaseră. Profetul spunea: 'Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea,' 'ai căzut prin nelegiuirea ta' (Osea 13,9; 14,1). Suferințele lor sunt reprezentate adesea ca o pedeapsă care a venit asupra lor, ca urmare a hotărârii directe a lui Dumnezeu. În felul acesta, marele amăgitor caută să-și ascundă lucrarea. Printr-o respingere continuă a iubirii și a milei divine, iudeii au făcut ca ocrotirea lui Dumnezeu să le fie retrasă, iar lui Satana i-a fost îngăduit să-i conducă după voința lui. Cruzimile oribile care au avut loc la distrugerea Ierusalimului sunt o demonstrare a puterii răzbunătoare a lui Satana asupra acelor care se supun stăpânirii lui...

„Profeția Mântuitorului cu privire la căderea judecăților lui Dumnezeu peste Ierusalim trebuie să aibă o altă împlinire, față de care acea distrugere teribilă era doar o umbră slabă. În soarta cetății alese putem vedea soarta unei lumi care a respins mila lui Dumnezeu și a călcat în picioare Legea Sa. Întunecate sunt rapoartele decăderii omenești, la care pământul a fost martor în decursul lungilor lui veacuri de crimă. Inima slăbește și mintea se pierde privind toate acestea. Teribile au fost rezultatele lepădării autorității Cerului. Însă o scenă și mai întunecată este prezentată în descoperirea viitorului. Rapoartele trecutului - procesiunea lungă a conflictelor, a agitațiilor și a răscoalelor, 'învălmășeala luptei și haina de război tăvălită în sânge' (Is. 9,5) - ce sunt toate acestea în contrast cu grozăviile zilei aceleia, când Duhul înfrânat al lui Dumnezeu va fi retras cu totul de la cei nelegiuți și nu va mai ține în frâu răbufnirea patimilor omenești și mânia satanică? Lumea va vedea atunci, ca niciodată mai înainte, rezultatele stăpânirii lui Satana” (GC 36).

Dumnezeu nu are nicio parte, niciun amestec, în răsturnarea Babilonului spiritual și nimicirea civilizației noastre. El vine cu oferta cea mai amețitoare de vindecare și reparare a societății, o ofertă de pace, bucurie și restaurare a neprihănirii veșnice. În sfârșit, după milenii de luptă, Dumnezeu obține de la poporul Său dreptul și autorizația de a realiza legământul cel veșnic. Ei vin la nuntă, iar El îi face părtași de natură divină. Dintr-o dată apare pe pământ o nouă familie de oameni, ca o dovadă a intențiilor lui Dumnezeu cu întreaga populație,

fără niciun fel de discriminare. Noua familie divino-umană trăiește în neprihănire, o viață de curăție nemaivăzută de la Hristos încoace. Prin ei, Dumnezeu arată lumii că El este Părintele națiunilor, adevăratul Medic și Mântuitor.

Care este reacția lumii? La sugestiile și sub presiunea trinității diabolice alcătuită din balaur, fiară și profetul mincinos, omenirea este amăgită și făcută să respingă oferta iubitoare a lui Dumnezeu, confirmată prin „cei 144000” din toate națiunile pământului. Sunt făcuți să creadă că acei oameni reprezintă o amenințare mortală la adresa siguranței globale, și că singura măsură sănătoasă ar fi eliminarea lor.

Astfel, curțile legislative ale pământului emit legi prin care cetățenii sunt obligați să calce legea lui Dumnezeu. Oamenii trec oficial, prin lege, de partea lui Baal și împotriva lui Dumnezeu, iar El este astfel obligat să le respecte decizia. Decretul acesta religios este o repetare a deciziei lui Caiafa de a-și rupe hainele în ședința condamnării lui Ștefan. Prin acest gest, Caiafa despărțea națiunea de Dumnezeu, refuza și ultima ofertă de pace din partea cerului, ofertă susținută cu argumente de necombătut.

Ca urmare a decretului religios, harul lui Dumnezeu se retrage de pe pământ, iar națiunile sunt lăsate „în voia minții lor blestemate,” la discreția pasiunilor nestăpânite ale inimii lor stricate. Pământul este scufundat într-o anarhie din care nu există întoarcere, lucru care duce la anihilarea totală a vieții pe pământ.

Acesta este motivul pentru care „ultima generație” este ultima generație. Când apar oameni părtași de natură divină, omenirea ia decizia criminală de a se împotrivi lui Dumnezeu total și fără rezerve. Așa a fost în cazul Domnului Hristos, la scară mică, și așa va fi cu generația finală a celor făcuți părtași de natură divină, la scară globală.

Doar astfel se poate explica motivul pentru care generațiile sfinților din vechime nu au fost părtașe de natură divină. Pavel, Ellen White și toți ceilalți se odihnesc în morminte, deși au crezut și predicat evanghelia curată. Lor li s-a dat haina neprihănirii veșnice în lipsă, curățirea lor s-a efectuat asupra „cortului” lor din cer, acela despre care vorbea Pavel așa frumos (2 Cor 5:1).

Doar îndărătnicia noastră de a înțelege lumina trimisă asupra acestui subiect îi ține încă în morminte pe acești scumpi prieteni ai lui Dumnezeu, deși trebuiau demult să se bucure de truda sufletului lor în comunicarea acestui subiect vital.

Ne înțelegem noi responsabilitatea în această tragedie?
